

Легенда

Леся Українка

Було колись в одній країні:
сумний поет в сумній хатині
рядами думи шикував;
вони й "рівнялись",
мов піхота, аж тут співця взяла охота –
і він їм крила подавав.

Крилами думоньки тріпочуть,
порядку слухати не хочуть,
розбили всі шеренги вмить!
І врозсип те крилате військо
на життєвее бойовисько
з тісної хати в світ летить.

Одна полинула високо,
друга поринула глибоко,
а третя вже гніздечко в'є;
та – мов орлиця славу кличе,
а друга чайкою кигиче
або зозулею кує.

Буйна шукає сходу сонця,
лагідна в'ється край віконця.
мов ластівка все припада,
закохана – співа дівчині,
мов соловейко на калині
сльозами-співами рида...

Тим часом люди працьовиті
розкинули майстерні сіті,
сильця поставили, пастки,
по кущиках позасідали,
принадоньки понакладали
та й ну ловить думки-пташки.

Так люди, думок наловивши,
по кліточках розсадовивши,

їх заходились чепурить:
всіх чорнокрилих побілили,
а білих трошки почорнили
і всіх дали позолотить.

А щоб котра не полетіла,
приборкали усім їм крила –
тепер буянню їх кінець ! –
Ніжки докупи пов'язавши,
у кошик гарно повкладавши,
несуть співцеві на ралець.

Співець тоді вже не в хатині
і навіть вже не в домовині,
а в Вічній Славі пробував
(се є така країна гарна,
хоч дехто каже – легендарна),
то ж там поет гостей приймав.

Бо то ж якраз тієї днини
були співцеві роковини –
родження й смерті заразом.
Віншують гості, подарунки
виймають, розв'язавши клунки:
"Твоїм добром – тобі ж чолом!"

Пташки тоненько щось пищали
та позолотою бряжчали...
Поет звернувся до гостей:
"Громадонько моя поштива,
де ти набрала сього дива?.."
Він не пізнав своїх дітей!